

LÁSZLÓFFY CSABA

Ezredvégi zsánerkép

*A gyarló képzelet
még ténfereg.
Mert nincs a kincs, a kékj
(ha belefér
zsánerképbe-való,
de izgató
szökőkút hajlatú
– „à la Apollinaire”:
szóval nem épp tabu-
tisztaság; kész röhej –
nő és kellékei!),
hát megteszi
a kéjelgés maga;
nem ért meg a
halványkék érzet
csuklóján (hátha épp
szívig vezet?) –
bár tompor s comb elég;
szimplácska ma a lét,
sovány a rét,
nem úgy, mintha vala rég...*

*Ne hányj epét,
amiért szaga van
s gusztustalan
e praktikus világ;
minden svibák
Sekszipír-rímmel felel,
ha beszél.
Bomlik a szép, a jó;
vagy eladó*

jövendő hamvad is,
Múzsá! – De hisz
fullánkos kurvaság
fekszik alád,
majd gyúr maga alá.
Porzik, naná,
a bibeszál, amíg
felérsz az x-edik
emeletre, s kinyom-
ja két szírom
közé, mint citromot,
a rutinod.

Túlburjánzott a sok
aszott-baszott
szépelgő pillanat.
Kit villa-lak
vár, enyeleget is;
ám a finis
profit kíván (a flört
nem kunszt) – a tört
belemártani e
sok senkibe.
Ha bezárult a kör,
futhatsz le-föl,
az emésztőgödör
vár, hatökör!

A halálra szánt zsoldár

A leghitványabb, mondjuk egy
november eleji napon,
amikor a levegőt vastagon
megülő ködben hasztalan remeg
a hang, nem jut tovább, nem érti meg
senki, midőn iszapba, sárba

süllyedt, sovány lábbal hiába
is erőlködsz, ugyan kinek
van rád szüksége még! Dühöngj bár,
vagy letaglózva, hamutócsán
átbukdácsolva – kábult csótány,
az olcsó bortól – , zöld varangynál
alig-több; mégis bős haraggal
szállsz szembe (vele!) összezárt ajakkal.

A két örök udvarfi: Rosencrantz és Guildenstern

– A rettegést próbálná láncra verni?
– Az, akié a hatalom!...

– Nincsen mindenkori
erő, sem itt, sem ott, hol a királyi
parancs rendelkezik velünk. Tanúi lenni
torzsalkodásnak, ármánynak?! Selveszni
undokul.

– De csak akkor, ha a még nagyobb
undokságtól hátrahőkölsz finnyáskodón:
Hívet, barátot elveszejteni?!...

– „Egy tojás belét kiüríteni is kártevés.”
Így a Jólelkű Fáma.

– Ugyan már. A sors
merész fordulatait a magad javára
ki nem használni nagyobb vétek, semmint
kolontos bölcsét hallgatni napestig. Ekkora
fényűzést ki engedhet meg magának
e bűnben tobzódó világban: még hogy
a Keresztes Pók királyi kegyét

*elveszíteni az öntelt, üresfejű, de
haszonleső államféregek között! A hálót,
ezer szerencse, nem nekünk szövök.
Vagy talán attól tartasz, nehogy verdesni
kezdjen a lelked a gyilkos kéztől meg-
pecsételt út után?... (Mintha csak nem te volnál
az, akit egykor a gyermeki csínytevés
kegyetlensége annyira lenyűgözött!)*

*– E helyzet több borzongással tölt el, elhíheted
nekem, megannyi lekopaszított fűvű
csatatéren reánk leselkedő halálnál.
Kard és páncélruha mit sem ér ott, hol
a szurdok-mély szájpaddás némasága
a lenyisszantott ujjperecek és fülek
vérfagyasztó jajdulásainál jobban ijeszt.
„A test a királynál van, ámde a király
nincs a testnél” – súgja nekünk ez a
habókos mosolyú herceg; mint aki már
nem holmi földi „hatalmassággal”, hanem
egyenesen a halál férgeivel társalog.*

*– Acsarogni ilyenkor... Tán azon, hogy milyen
kór ragadt rá. Mi vagy te: élet-osztó
pelikán?! Mert épkézláb ember a zsebtolvaj,
és nem a szolgálatot váró koronás fő
(a Szerencséje!) kezére üt, botoran.
Ráadásul még vívó-tórt sem kell használnia.*

*– Ezek szerint nincs nagyobb vétkes, mint akit
romlásba?!...*

– Vagy inkább a bűntudat!

– Legyen.

Csak túl ne élje hóhérát az áldozat.

2001. január 13.

Felhőszakadásban

*A külvilág tévedése az idő.
Beljebb mind több a tünemény.
Amíg van csillogás, minden van.
A véges anyag gondoskodik önmagáról.
Veszélyekről, magányról, felhőszakadásról,
pusztításról, önpusztításról. Csak a végtelen
anyagot utánzó lehet pazarló.*

*Zuhogva szabadul rád a világ.
A fülke sarkában egy nő; ha észre-
vetted, száguldasz a veszedelem felé.
Meggondolatlanság vagy óvatosság
egyre megy. Minden tapasztalás a
mulandóval hadakozik. Az elképzelés
újtát állja a tapasztalásnak. Elfelejtet,
hogy a fényen túl Isten lakik.
(Otthon legalábbis így tanító tták.)*

*Az elfogultság – mondhatnád másképp is:
a dölyf! – sokba kerül. Ha belénk rögzül
a képzeltetés, a túl erős fénytől
a szem előbb-utóbb megfájdul.
Ez persze egymagában már cáfolata
annak, hogy Isten a fény.*

*Feltéve,
ha a Jóságos Úrnak nem telik
élvezete abban, hogy megvakulsz.*

*Minden összhang a teljességre tör.
S az eredmény száználmas – a történelem.*

*(Herceg!)
Az igazi önsanyargatás persze hátravan.*

2001. március 13.

A régi költők kertje

*A régi költők húsán a penész.
Ha vörhenyes a naplemente,
vagy a Föld ködbe vész,*

*mítoszok sugarában sejtelem
rakodik le a sejtfalakra,
a babonák verem-*

*mélyéből honfibu meg szerelem
tör fel, mint csapdában vergődő.
vad vére, és a végtelen*

*elíziumi mezők felragyognak
ahogy szétfroccsen, talán éppen
ott, hol kisdíákoknak*

*magas topolyák árnyékában egy
lelkes tanár szaval, idézget
új s ódon verseket.*

*A gyümölcsöskert virágszirmait
szél szórja, röpti... Vajon hány
különcöt vagy zsenit*

*érlel a nyár? Akár a meggysemek,
pirosanak (ó, grafitbomba
s mérges gáz! mit lehet*

*tenni? köhöghetsz rendületlenül:
hold s a négyökrös szekér mind füst-
koromba feketül.)*

*A tűzfalon túlról látszik-e még,
hány szemet kezd ki a rigócsór-
idő, s hány marad ép*

– amíg az árnyékod elég?!